

[Poul Møller.]

afgørende, og det store underskud nødvendiggør, at indkomststigninger indtil videre må begrænses til det mindst mulige.“

Her står vi imidlertid over for et forslag, om hvilket det ærede medlem hr. Hans Rasmussen i dag har udtalt, at herved er der opnået mere, end man kunne få ved en uvildig voldgift, et forslag, om hvilket vi har socialdemokratiets løbeseddel, som jeg har læst højt, om, at der er indkomstforbedringer til alle lønmodtagere. Her står vi over for et forslag, om hvilket sekretæren for De samvirkende Fagforbund, LO, har udtalt, at det giver arbejderne mere, end de normalt får ved en overenskomstsituation. Skulle dette virkelig svare til formandskabets udtalelse, at underskuddet på betalingsbalancen nødvendiggør, at indkomststigninger indtil videre må begrænses til det mindst mulige? Jeg tvivler på det.

Den højtærede statsminister sagde, at nu kunne udvalget få morgendagen til at gøre sit arbejde færdigt. Nu skal udvalget som bekendt først nedsættes, og vi skal ikke modsætte os, at dette udvalg bliver nedsat i aften, når denne forhandling er færdig. Men jeg vil rigtignok gerne spørge den højtærede statsminister, med hvilken motivering dette udvalgsarbejde skal afsluttes i morgen — med hvilken saglig motivering. Jeg kan nok fornemme en politisk motivering; men hvilken saglig motivering er der for, at udvalgsarbejdet om 12 vigtige lovforslag skal slutte den dag, det bliver påbegyndt? Tror man virkelig, at demokratiet kan holde til det? Tror man, vælgerne vil synes, at vi arbejder grundigt og sagligt her i tinget, når de ved, at landets statsminister efter at have fremsat 12 lovforslag mandag, der sættes til første behandling onsdag, så siger: nu kan I få dagen i morgen, torsdag, til at behandle disse 12 lovforslag, og hvis I ikke er blevet enige om dem inden aften . . . — ja, så siger han for resten ikke, hvad der vil ske, og det var det, jeg gerne ville spørge ham om.

Hvad sker der egentlig, hvis vi ikke er blevet færdige til i morgen aften? Det ville da være meget rart at vide, og mon ikke man også skylder offentligheden at fortælle, hvad der vil ske i morgen aften — for jeg betragter det næsten som håbløst, at et sagligt og grundigt udvalgsarbejde om 12 lovforslag skulle kunne gennemføres inden for 12 timer; der kommer vel deputationer, og de kan i sig selv tage lang tid, ved vi, og det er jo enhver borgers ret at komme til et folketingsudvalg — statsministeren kan i hvert fald ikke afskære ham retten til det. Vi skal også have en række oplysninger, selv om jeg godt ved, at statsministeren siger, at det ingen interesse har med disse spørgsmål, for det er principperne, vi skal behandle.

Nu har jeg altså fremført nogle principper her i aften, og den højtærede statsminister får lejlighed til at svare på det. Jeg vil gerne have svar på spørgsmålet om, hvad der sker, hvis vi ikke er færdige i morgen aften. Jeg går ud fra, at der sker det, at enten fortsætter vi udvalgsarbejdet, eller også gennemfører regeringen sine lovforslag med det flertal, regeringen har, for det er jo en flertalsregering. (*Tilråb*: Det siges!). Ja, det siges, at det er en flertalsregering, og det vil måske så vise sig. Jeg går ud fra, at det er dette, regeringen har i sine tanker. Hvis den vil gennemføre lovforslagene med sit eget flertal, kan den gøre det, det er i overensstemmelse med de parlamentariske regler. Jeg vægrer mig som sagt ved at tro, at der skulle ligge noget andet i dette udtryk, at vi skal være færdige på én dag.

Weikop: Når jeg tager ordet på dette sene tidspunkt, er det, fordi jeg betragter det lovforslag om pris- og avancementstop, som den højtærede handelsminister har fremsat, som så vigtigt, at jeg nødsages til at gøre et par bemærkninger til handelsministeren. Jeg gør det også, fordi jeg synes, at den højtærede handelsminister har givet hr. Bertel Dahlgaard en så hård medfart, at den har overrasket mig. Jeg tror også, at